

Formandens klumme

Hvem behandler behandlerne for?

Tre PD-studerende har skrevet et tankevækkende afgangsprojekt om, hvad stammebehandling tager udgangspunkt i. De diskuterer, om behandlingen skal tage udgangspunkt i en metode, dvs. i reglen den metode, som talepædagogen har lært i sin uddannelse, eller om behandlingen skal tage udgangspunkt i en individuel indsigt i det menneske, der søger behandling.

Projektet fremprovokerer overvejelser om, hvad udgangspunktet for et behandlingstilbud egentlig er. Det er slet ingen let problemstilling. En talepædagogs menneskesyn og metode hænger på en eller anden måde sammen, så hendes menneskesyn passer til metoden – eller måske er det omvendt? Men hvad nu, hvis menneskesynet eller metoden ikke passer til det menneske, der søger behandling. Vi har mange steder problemet inde på livet i dag, idet stammebehandlere beretter, at mange, der bor i Danmark, men har deres oprindelse i andre kulturkredse, ikke kan gøre brug af den non-avoidance-behandling, som mange får tilbudt her i landet, fordi den ikke stemmer overens med de pågældendes kultur, normer og forestillinger. Hvilken rolle spiller behandlingsformen og hvilken rolle spiller behandlerens menneskesyn i disse tilfælde?

Kulturkredse ufortalt, stammen er forskellig, og vi, der stammer, er forskellige. Det er sandsynligvis rigtigt, at nogle behandlingsmetoder egner sig til nogle mennesker, der stammer, og andre behandlingsmetoder egner sig til andre mennesker, der stammer. På en anden led er det sandsynligvis rigtigt, at der er nogle talepædagoger, der

passer til nogle mennesker, der stammer og der er andre talepædagoger, der passer til nogle andre mennesker, der stammer.

Skal man som talepædagog have sit menneskesyn med i værktøjskassen? Er et menneskes menneskesyn uforanderligt livet igennem? Der skal forskellige stammebehandlingsindsatser til over for forskellige grupper af mennesker, der stammer: småbørn, yngre skolebørn, teenagere og voksne. Vil det sige, at man som behandler har forskelligt menneskesyn alt afhængigt af, hvilken gruppe, man beskæftiger sig med lige her og nu?

I et ligeværdigt mellemmenneskeligt forhold skal behandlerens og klientens menneskesyn ikke nødvendigvis være ens, men de to parter skal hver især kunne se den anden som et ligeværdigt menneske. Her har også klienten et meget stort ansvar for at gøre opmærksom på situationen, som han ser den. Det har stammebehandleren behov for. Derfor er det ikke kun stammebehandleren, men også den, der stammer, der skal ihukomme Søren Kierkegaards ord: *"At man, naar det i Sandhed skal lykkes En at fæe et Menneske hen til et bestemt Sted, først og fremmest maa passe paa at finde ham der, hvor han er, og begynde der."*

Det er et godt udgangspunkt.

Hermann Christmann

Reference: Det er Berit Elia Landgreen, Charlotte Loigeeti og Elsebeth Gjesing Hansen, der med afgangsprojektet "Det relationelle møde" i deres PD-studium i specialpædagogik, foråret 2004, inspirerede til ovenstående linier.